

Олександр Олійник

Денний
ЗВУК

ОЛЕКСАНДР ОЛІЙНИК

ДЕННИЙ ЗВУК

Роман

УДК 821.161.2

О ??

Олександр Олійник

ДЕННИЙ ЗВУК

Роман

ГЛАТТАУЕР Даніель

О ?? Денний звук. Роман — Львів: Кальварія, 2017. — 176 с.

ISBN 978-966-663-378-4

Майор армії ВПС США Клод Ілері, який брав участь у бомбардуванні Хіросіми, живе у невеличкому містечку в Сполучених Штатах. Тоді він просто «виконав наказ». Зараз муки совісті за скоєне злодіяння не дають йому спокою, він звинувачує себе в загибелі тисяч людей і понад усе прагне змінити минуле. У цей час він волею обставин потрапляє в кримінальну історію.

За тисячі кілометрів від майора Ілері, в Японії, японська жінка Акіко перечитує щоденник свого першого кохання до людини, якої вже немає на цьому світі. Тоді це кохання, в силу традицій та моральних підвалин довоєнної Японії було приречене. Пережиті колись почуття допомагають жінці по-новому подивитись на своє буденне життя, наповнитися творчими імпульсами.

І є ще одна героїня історії — японська дівчинка, чиє минуле стає на заваді її майбутньому.

УДК 821.161.2

All rights reserved.

Усі права застережено.

ISBN 978-966-663-378-4

© Олександр Олійник, текст, 2017

© Надьожна, обкладинка, 2017

© Кальварія, 2017

I.

*

Я не люблю прокидатися вночі. Сам посеред темряви. Мої численні важкі думки скупчуються навколо мене і нікуди не хочуть відходити. Їм нікуди йти. Ніч. Усі сплять. Не сплю лише я. Навколо нас нічого не змінюється. І тоді думки починають тиснути на очі, на голову, на серце, на груди. Від цього мені стає гнітюче важко. Я їх не люблю, але серед ночі зі мною пробуджуються саме вони. І доки вони не доведуть свою правоту, не натішаться, вони не дозволять заснути.

Десять років минуло. А в мені також нічого не змінюється. Я живу сам у своєму невеличкому будинку на околиці містечка Норд-Бенд, штат Небраска. Мені вже тридцять шість років. Найбільша моя проблема — це моя пам'ять.

**

«Гей, майоре, покваптеся», — гукнув до мене другий пілот. Я посміхнувся. Мені в цю мить пригадався мій перший інструктор з польотів Джон Вітсбі. Він би зараз висловився значно різкіше. Ех, Джоне, немає вже тебе. Тебе, як і Сперано, Стікса, Лаурена, Робінса — усіх, поглинуло жерло цієї непотрібної Америці війни. Війни, яку почала не Америка, але в якій платять дорогою ціною саме американці. Ех, Джоне, Джоне, в твоєму тілі жили дві абсолютно різні людини. Джон — інструктор зараз гаркнув би щось на кшталт: «Ілері, кретине, ти гівняний пілот, про що ти думаєш? Викинь зі своєї глиняної макітри нікчемні думки і крути рилом на 360 градусів — навколо повно жовтозадих!!!» Тоді як той же Джон, мружачи праве око і дивлячись на темну північно-західну смугу небосхилу, видав би щось штибу: «Якщо нам довелося сьогодні встати так рано, то нехай змістом цього дня буде Радість. Ну як, підходить?» Підходить, Джоне,

підходить. Тобі б тут сподобалося. Тропічний острівець Тініан. Загублений далеко в океані, з буйною рослинністю, мальовничими деревами, запаморочливим запахом квітів, заростями бананів та цукрової тростини, з прозорою синявою теплого моря, кораловими рифами і пологими конусами згаслих вулканів. Рай, який ти волів би ніколи не покидати. Утім, сьогодні ми нарешті у Великій Справі. Як сказав учора на інструктажі полковник Тіббетс, нині ми помстимося япошкам за Перл-Харбор. А особисто я помщуся їм за цю війну, помщуся за Діккенса, за Лаурена, Робінса, за друга Робінса, за незнайомого мені хлопця з Алабами чи Оклахоми... Не ми розв'язали цю війну. Тепер ми всім доведемо, що ми хвацькі погані хлопці. Ще вчора пілоти сусідніх полків зухвало жбурляли камінням у наші бараки, називаючи нас лобуряками. Вони виконували бойові вильоти, вони гинули, щоб здобути перемогу для всіх нас, тоді як ми лише тренувалися, жбурляючи в океан бомби дивного виду, громіздкі, незграбні. Утім, тепер я особисто маю змогу довести собі, їм, Америці, що гроші та час на підготовку нашого полку витрачені не дарма. Що Америка досягає того, чого прагне, що Америка довіряє нам, своїм людям, а ми, своєю чергою, здатні зробити все, аби вона нами пишалась. Перед вильотом на злітній смузі було богослужіння, ми молилися за успіх бойового рейсу. Так зворушливо.

Що там у нас з часом? До Хіросіми ще п'ять годин польоту. Наш Б-29 «Стрейд Флаш» почувається впевнено. Ці літаки називаються «летюча фортеця». За рік тренувань на аеродромі Уендовер-Філд (штат Юта) і на Кубі, я звик до цього літака і потоваришував з ним. У нього теж є душа. А чом би й ні? Якщо вже так подумати, то у кожного матеріального тіла є атомна структура, до якої входять електрони. Атоми мають пам'ять структури, що дозволяє їм утримувати цілісність матеріального тіла, електрони рухаються, дротами течуть струми. Він живий і він пам'ятає. Він спокійний і вдумливий буркотун. Я добре вивчив його поведінку, а в нього був час пізнати мене. Тепер ми з ним одне ціле. Так

і має бути. Тому нам обом спокійно, і в мене є можливість думати про такі смішні для Парсонса речі, як душа літака. Ми підходимо одне одному. Так само підходимо і доповнюємо одне одного, як колись я доповнював Ерін. Вона була зі Східної Європи. Здається, з Браслава.

Чому ж ми з нею розійшлися? Я й досі не знаю. Можливо, справді у всьому винна моя невичерпна Нереальність. Гадаю, спочатку це вабило Ерін до мене, а тепер... Тепер я літаю сам. Мою Нереальність можна було простежити в усьому: в ідеях, вчинках, навіть у манері зав'язування шнурків. І так, як нам було нереально добре вдвох, так само іноді їй було нереально важко зі мною. Це «іноді» в січні 43-го перейшло у «майже завжди» і я, як сказала вона, перетнув усі межі. Яких я й донині не бачу. Гадаю, що меж для людини не існує. Їх же немає в космосі. Межі вигадані людьми. Не людством, а людьми, що існують поруч...

Чи живуть у її вибуховому, жвавому тілі дві різні людини? Напевно, ні. Не живуть. Їх у ній не перелічити. Постійна трансформація. Але була однозначна мить, коли вона розкривалася і дарувала мені всю себе, в якій подобалася мені найбільше, в якій я її обожнював. «Привіт», — казала вона...

Хоча хтозна, якби я був Реальним Клодом, у нас би, можливо, не складалося нереально казкових днів. Тепер тут, у цій кабінци, разом із моєю нереальністю мчить на перше побачення з Хіросімою моя реальність, що полягає у необхідності розвідати хмарність над містом і дати рекомендації, щоб уже за годину Пол Тіббетс показав ворогу і світу, на що здатні Америка і американці.

Що мені відомо про місто призначення? Теоретично - багато чого. Але зараз ми в небі над Іводзімою. Ніхто не розуміє, чому я так люблю небо. А тому, що колись навчився літати. Небо над Японією. Воно таке саме, як і вдома. Ті самі відсотки азоту і кисню. Ось тільки двоокис вуглецю робить його чужим. Це видихи ворога. У цих видихах є слова, думки, в них є ненависть до Америки. Проте, можливо, серед цього двоокису є і частки твоїх видихів, Ерін, які заніс сюди тай-

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.